

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 21. dubna 2021 o stížnosti odsouzeného: ■■■■■ ■■■■■, narozený ■■■■■ proti usnesení Okresního soudu v České Lípě ze dne 22. března 2021 č.j. 3 PP 8/2021-27,

takto:

Podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. řádu se napadené usnesení **zrušuje** a **rozhoduje** se tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se odsouzený ■■■■■ ■■■■■, narozený ■■■■■ **podmíněně propouští** z výkonu trestů odnětí svobody

- v trvání 18 měsíců, jenž mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 14. 1. 2019 sp. zn. 1 T 179/2018;
- v trvání 6 měsíců, jenž mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 29. 1. 2018 sp. zn. 3 T 16/2018 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. 2. 2019 sp. zn. 3 T 16/2018;
- v trvání 300 dnů, jenž mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 25. 10. 2018 sp. zn. 3 T 174/2018 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. 2. 2019 č. j. 3 T 174/2018-71.

Podle § 89 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání **tří (3) roků**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v České Lípě o žádosti odsouzeného ■■■■■ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se žádost odsouzeného ■■■■■ narozeného ■■■■■ o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jenž mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 14. 1. 2019 sp. zn. 1 T 179/2018 pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku; v trvání 6 měsíců, jenž mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 29. 1. 2018 sp. zn. 3 T 16/2018 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. 2. 2019 sp. zn. 3 T 16/2018 pro přečin krádeže podle § 205 odst. 2 trestního zákoníku; a v trvání 300 dnů, jenž mu byl uložen trestním příkazem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 25. 10. 2018 sp. zn. 3 T 174/2018 ve spojení s usnesením Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 13. 2. 2019 č. j. 3 T 174/2018-71 pro přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b), odst. 2 trestního zákoníku, přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku a další sbíhající se trestné činy, zamítá.
2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený ■■■■■ stížnost ihned po jeho vyhlášení do protokolu o veřejném zasedání. Podanou stížnost následně i písemně odůvodnil, když v písemném odůvodnění stížnosti namítá, že okresní soud vycházel pouze z jeho trestní minulosti, že jeho závěry vycházejí pouze z minulých záznamů a zcela ignorují současný stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andrašová.

Tím dochází k dvojímu přičítání dříve uložených trestů. Navrhuje tedy, aby krajský soud vše přezkoumal a znovu rozhodl a jeho žádosti.

3. Krajský soud z podnětu včas a řádně podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného usnesení, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného je důvodná.
4. V první řadě ovšem krajský soud zdůrazňuje, že v průběhu řízení o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nebylo zjištěno žádných procesních pochybení. Okresní soud postupoval v souladu se všemi procesními předpisy, při splnění zákonných podmínek pro konání veřejného zasedání i při zachování všech práv odsouzeného. V průběhu veřejného zasedání bylo také procesně souladným způsobem provedeno dokazování. Rozsah dokazování potom okresnímu soudu umožnil vytvořit si potřebný podklad pro rozhodnutí, když okresní soud v průběhu veřejného zasedání provedl výslech odsouzeného a umožnil mu vyjádřit se k podané žádosti. K chování a hodnocení odsouzeného byl vyslechnut i vychovatel věznice. Kromě toho měl okresní soud k dispozici i listinné důkazy, především hodnotící zprávu věznice, opis rejstříku trestů, příslušné přílohové spisy a další listinné důkazy. K procesnímu postupu ze strany okresního soudu a stejně tak ani k rozsahu dokazování tak krajský soud nemá výhrady
5. Okresní soud na základě provedeného dokazování rozhodl tak, že zamítl žádost odsouzeného o podmíněně propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Okresní soud k důvodům zamítavého stanoviska k žádosti odsouzeného uzavřel, že u odsouzeného neshledává splnění zákonné podmínky pro rozhodnutí o podmíněném propuštění spočívající v tom, že lze od odsouzeného očekávat, že v budoucnu povede řádný život, když okresní soud má v podstatě za to, že uvedená podmínka není u odsouzeného splněna vzhledem k jeho trestní minulosti. Okresní soud poukázal na to, že odsouzený se v průběhu svého dospělého života vyprofiloval jako mnohonásobný recidivista páchající různorodou trestnou činností, stejně jako na skutečnost, že na odsouzeného bylo v minulosti působeno různými druhy trestů, včetně opakovaných nepodmíněných trestů odnětí svobody, když odsouzený se dokonce dočkal dobrodiní v podobě podmíněného propuštění z VTOS, a přesto dále spáchal další trestnou činnost, pro kterou se opětovně ocitl ve výkonu trestu.
6. Krajský soud ovšem skutečnosti a úvahy okresního soudu, o které tento opřel svůj závěr o zamítavém rozhodnutí o podané žádosti, nepřijal.
7. Podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku může soud odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život, nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného, a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody.
8. Ve vztahu k naplnění citovaných zákonných podmínek musí krajský soud uvést, že není žádných pochyb o tom, že odsouzený již vykonal více polovinu trestu odnětí svobody a splňuje tak základní formální podmínku pro možné rozhodování o žádosti odsouzeného.
9. Krajský soud může dále uvést, že bez nejmenších pochybností odsouzený po dobu výkonu trestu prokázal výrazný stupeň polepšení, což také v zásadě i vyhodnotil okresní soud. V tomto směru je nutno zdůraznit, že odsouzený byl opakovaně kázeňsky odměněn za

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraší.

vzorné chování a plnění svých povinností, kázeňsky trestán nebyl. Jeho hodnocení z výkonu trestu je příkladné, odsouzený se kromě pracovních povinností zapisuje i do výchovných kurzů, zapojuje se do úklidu i nad rámec svých povinností a cíle programu zacházení jsou plněny, s výjimkou jednoho případu nedostatku v plnění pořádku, kdy nedovoleně přechovával potraviny na parapetu. Od 30.12.2020 je zařazen do I. prostupné skupiny vnitřní diferenciaci. Pokud okresní soud v tomto směru poukazuje na krátkou dobu zařazení do této nejpriznivější skupiny vnitřní diferenciaci, tak krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že odsouzený jinak ale dlouhodobě plní program zacházení, pracuje, účastní se dobrovolných aktivit, a především i vychovatelem byl v rámci veřejného zasedání hodnocen jako nadprůměrný odsouzený, tedy jeho pozitivní vývoj nepochybně i nadále přetrvává. Krajský soud tak může uzavřít, že odsouzený prokázal svým chováním v průběhu výkonu trestu potřebnou míru polepšení a splnil tím další zákonnou podmínku pro rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

10. Krajský soud se dále zabýval splněním poslední zákonné podmínky, tedy otázkou, zda je možné od osoby odsouzeného očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Okresní soud právě tuto podmínku neměl u odsouzeného za splněnou, zaujal stanovisko, že třetí zákonnou podmínku odsouzený vzhledem k recidivnímu chování a četným odsouzením nesplňuje, aniž by ovšem spolu s tím jakkoli blížeji rozvedl, za jakých okolností by u odsouzeného bylo vůbec možné mít tuto podmínku za splněnou. Krajský soud potom skutečnosti a úvahy okresního soudu, o které tento opřel svůj závěr o zamítavém rozhodnutí o podané žádosti, nepřijal, když lze mít ve shodě s námitkou odsouzeného za to, že okresní soud v podstatě toliko shrnul trestní minulost odsouzeného, aniž by tuto vyhodnotil a srovnal v souvislosti s dalšími aktuálně zjištěnými skutečnostmi, které z dokazování vyplynuly a které nasvědčují tomu, že se odsouzený nejen polepšil, ale mohl by u něj být i očekáváno splnění předpokladu vedení řádného života u očekávat.
11. Jak je už výše uvedeno, z odůvodnění rozhodnutí okresního soudu je zřejmé, že okresní soud své zamítavé stanovisko opírá prakticky výlučně o trestní minulost obžalovaného. Krajský soud nijak nezpochybňuje trestní minulost obžalovaného, stejně jako fakt, že odsouzený již i byl v minulosti podmíněně propuštěn a selhal ve zkušební době podmíněného propuštění. Na straně druhé je ovšem nutné i konstatovat, že okresní soud pouze zhodnotil minulost odsouzeného, aniž by se v souvislosti s prognózou řádného života v budoucnu zabýval aktuálními poznatky a nově zjištěnými skutečnostmi k osobě odsouzeného, tedy okolnostmi zcela zřetelně nasvědčujícím jeho polepšení, jak tyto ve vztahu k osobě odsouzeného plynou z provedených důkazů. Okresní soud tedy v podstatě zcela izolovaně přistoupil k hodnocení důkazů v rámci úvah o předpokladu vedení řádného způsobu života, když je nutno uvést, že pokud by bylo takto přistupováno ke splnění uvedené zákonné podmínky, toliko odkázáno na trestní minulost odsouzeného, kterou už nelze nijak změnit, pak by v podstatě závěr o možném podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu trestu byl vyloučen, odsouzenému by již byla odeprána možnost pozitivně rozhodnout o jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
12. Okresní soud tak v rámci svých úvah o splnění dalšího zákonného předpokladu, tedy možnosti od osoby odsouzeného očekávat, že v budoucnu povede řádný život, zcela pominul současné poznatky zjištěné k jeho osobě ze zprávy věznice, z výslechu vychovatele i podkladů předložených odsouzeným. Z tohoto pohledu závěry okresního soudu a jeho hodnocení předpokladu vedení řádného způsobu života odsouzeného v budoucnu není možno označit za komplexní a dostatečné, neboť okresní soud nijak nehodnotil z důkazů plynoucí skutečnosti nasvědčující tomu, že v průběhu výkonu trestu odnětí svobody došlo k

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andrašová.

podstatným změnám v životě odsouzeného, že bylo dosaženo výchovného účelu trestu a přehodnocení priorit odsouzeného. Poznatky svědčící možnosti vedení řádného způsobu života v budoucnu je přitom nezbytné také hodnotit a závěr o tom, že u odsouzeného nelze očekávat vedení řádného života v budoucnu nelze přijmout, aniž by se zároveň okresní soud konkrétně a podrobně vypořádal s okolnostmi, které nasvědčují možnosti, že u odsouzeného predikce řádného způsobu života může být splněna. V daném případě jsou tyto přitom zjevně patrné. V první řadě je to skutečnost, že u odsouzeného je splněna zákonná podmínka spočívající v prokázaném polepšení odsouzeného, jak ostatně i splnění této podmínky okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí, s výhradou krátkého období zařazení do I. PSVD, připustil. Jestliže odsouzený svým chováním ve výkonu trestu odnětí svobody ukazuje, že k polepšení jeho osoby došlo, k čemuž je možné u odsouzeného jednoznačně dospět, potom jen s odkazem na trestní minulost odsouzeného nelze uzavřít, že u odsouzeného vzhledem k jeho trestní minulosti není dán předpoklad řádného vedení života v budoucnu, čímž je v podstatě popřeno, že odsouzený svým chováním prokázal své polepšení. Lze totiž předpokládat, že pokud je odsouzený prokazatelně polepšen, potom je u takto polepšeného odsouzeného pochopitelně případné riziko další trestné činnosti výrazně sníženo, eliminováno. Snížení rizika páčání další trestné činnosti přitom jednoznačně nasvědčuje nejen hodnotící zpráva věznice, ale také i výpověď vychovatele v rámci veřejného zasedání, když lze připustit, že vzorný výkon trestu, zejména řádné plnění povinností jak v rámci programu výchovného působení tak i pracovních povinností, dokonce dobrovolně nad rámec stanovených povinností, což vyjadřují nejen získané kázeňské odměny, ale i to, že odsouzený je označen za nadstandardního, příkladného vězně, skutečně nasvědčuje dosažení účelu trestu a završenému procesu nápravy. Také zapojením do vzdělávacích a rekvalifikačních programů odsouzený ukazuje, že tento se připravuje a vytváří si předpoklady pro řádné zapojení do běžného života, že u tohoto úspěšně probíhá proces jeho resocializace. Ze zprávy vězeňské služby je též zjištěno, že odsouzený se cítí být zodpovědný za jím spáchané trestné činy, je si vědom důsledků svého protiprávního jednání a ve spolupráci s dluhovou poradkyní VOLONTE CZECH o.p.s. projevil zájem i řešit své závazky vůči poškozeným, což ukazuje na to, že odsouzený má vytvořen náhled na svoji trestnou činnost, uvědomuje si její dosah i důsledky, čímž odsouzený projevuje známky vývoje pozitivním směrem. Z hodnocení věznice přitom také vyplývá, že chování odsouzeného nasvědčuje snaze přehodnotit dosavadní nezodpovědný přístup života. Z uvedeného je patrné, že u odsouzeného je účel trestu bezezbytku plněn, a je též zřejmé, že odsouzený doposud v průběhu výkonu trestu učinil v rámci svých možností maximum toho, co je v mezích výkonu trestu možné, aby dosáhl nápravy a ukázal možnost svého polepšení. Tyto podstatné okolnosti ovšem okresní soud v rámci hodnotících úvah zcela ignoroval. Odsouzený přitom má zachovány sociální vazby ke své rodině, což taktéž zmírňuje riziko recidivy, jak konstatovala vězeňská služba, ale kromě toho odsouzený i doložil, že má i možnost zaměstnání spolu s bydlením, a to u společnosti [REDAKCE] která mu nabízí práci s ohledem na kladné pracovní zkušenosti s odsouzeným. Je tedy patrné, že u odsouzeného tak jsou dány veškeré nezbytné předpoklady umožňující snadný a bezproblémový návrat do společnosti a zapojení do řádného způsobu života, tedy i z tohoto pohledu lze shledat okolnosti nasvědčující možnosti očekávat vedení řádného života v budoucnu ze strany odsouzeného.

13. Krajský soud k učiněným závěrům okresního soudu doplňuje, že v rámci svých hodnotících úvah okresní soud zcela jistě mohl a měl hodnotit i trestní minulost odsouzeného, neboť i s ohledem na předchozí chování odsouzeného lze dovozovat predikci řádného života u odsouzeného, ale uvedené současně nemůže být v případě hodnocení žádosti odsouzeného tvořit jediné stěžejní a rozhodující kritérium pro zamítnutí žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neboť v takovém případě by vícekrát trestaný odsouzený i

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andrašová.

přes vzorné chování a okolnosti prokazující jeho polepšení, stejně jako přes vytvořené podmínky řádného zapojení do života v podobě rodinného zázemí, bydlení a práce, neměl možnost žádným způsobem dosáhnout podmíněného propuštění. Přitom naopak platí, že žádnému odsouzenému nemůže být odepřena možnost podmíněného propuštění, z možnosti podmíněného propuštění nesmí být vyloučena žádná skupina odsouzených, a to ani v případě chronických recidivistů. Krajský soud v tomto směru především odkazuje na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 28.11.2018 sp. zn. II. ÚS 482/2018, který vymezuje a stanoví základní kritéria, která musí soudu hodnotit v rámci úvah při rozhodování, když v tomto je mimo jiné uvedeno, že *„Obecně relevantním je pak samozřejmě též faktor trestní minulosti odsouzeného, byť je třeba zdůraznit, jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu, že prognóza vedení řádného života se vztahuje k budoucnosti, tj. k době po eventuálním propuštění z výkonu trestu, a na její nedostatek tedy nelze usuzovat výlučně na základě minulého chování odsouzeného. ... trestní minulost odsouzeného obecně představuje také důležité hledisko při posuzování splnění podmínek podmíněného propuštění, nicméně hodnocení prognózy vedení řádného života v budoucnu zásadně nemůže být založeno jen na ní. Naopak je při něm nutné zohlednit i další, zejména aktuální poznatky k osobnosti odsouzeného, stavu jeho nápravy i prostředí, v němž by se ocitl po případném podmíněném propuštění na svobodu“*. Z uvedeného je patrné, že soudy by se měly při hodnocení trestní minulosti odsouzeného při žádosti o podmíněné propuštění opět vyvarovat jejího mechanického posouzení na základě počtu odsouzení či vykonaných trestů. Není tedy možné hodnotit každou z podmínek pro možné rozhodnutí o podmíněném propuštění izolovaně, ale tyto všechny okolnosti musí být hodnoceny, stejně jako všechny důkazy, i ve vzájemné souvislosti, je nutno si vytvořit komplexní obraz o aktuální, současné situaci odsouzeného. Kromě toho v návaznosti na úvahy týkající se zamítavého rozhodnutí žádosti o podmíněné propuštění nelze pominout ani požadavek, aby soud v rámci svého zamítavého rozhodnutí vyložil, za jakých okolností může mít odsouzený vyšší šanci dosáhnout na pozitivní rozhodnutí, kdy bude mít soud za splnění veškeré vyžadované podmínky a odsouzený by eventuálně mohl podmínkám podmíněného propuštění případně dostat, když v témže nálezu Ústavní soud jasně deklaroval, že *„Podstata odůvodnění soudního rozhodnutí v případě zamítnutí žádosti o podmíněné propuštění je v tom, že odsouzenému má být jasně a srozumitelně vysvětleno (aniž by toto vysvětlení muselo být rozsáhlé), jakým konkrétním způsobem má jednat, aby prokázal polepšení a aby bylo od něj možno očekávat, že povede řádný život, tak aby měl vyšší šance při dalším projednání své žádosti o podmíněné propuštění. Každé zamítavé usnesení by tedy mělo obsahovat krátký návod pro odsouzeného, jaké konkrétní změny se od něj očekávají...Byť tedy soudy jistě mohou svou argumentaci částečně zakládat i na skutečnostech, které odsouzený nemůže změnit (například na jeho předchozí trestní minulosti), tyto skutečnosti nemohou absolutně zamezit možnosti podmíněného propuštění, neboť nikdy nelze vyloučit potenciální možnost, že se odsouzený změní, napraví, polepší a do budoucna od něj bude možno očekávat vedení řádného života.“* Z odůvodnění okresního soudu přitom nelze seznat ani náznak toho, v jakém případě by odsouzený tohoto institutu mohl dosáhnout, co by bylo nutné ještě doložit či učinit. V případě odsouzených, kteří jednoznačně ukazují změnu své osoby a svého chování, kteří přistupují k výkonu trestu takovým způsobem, který ukazuje na přehodnocení jejich dosavadního způsobu života a též i na to, že reflektují okolnosti spojené s jejich předchozí trestnou činností, snaží se je odstranit a tím předcházet dalšímu závadovému jednání, je třeba věnovat výraznou pozornost tomu, zda je tato snaha dostatečná či nikoli, a pokud ještě nelze hovořit o dosažení účelu výkonu trestu, pak je nutné i vysvětlit, v čem jsou spatřovány zjištěné nedostatky a jak je tyto možné odstranit či minimalizovat.

14. Na základě všech výše uvedených skutečností tedy krajský soud podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. řádu zrušil napadené usnesení Okresního soudu v České Lípě a sám rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení, tedy o podmíněném propuštění odsouzeného z výkonu vykonávaných trestů odnětí svobody. V souladu s tímto rozhodnutím bylo nutno ve smyslu §

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andrašová.

89 odst. 1 tr. zákoníku rozhodnout i o délce zkušební doby podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Odsouzený trest odnětí svobody vykonává za více přečinů, přičemž není pochyb o tom, že v případě odsouzeného se skutečně jedná o recidivistu, a to mimo jiné i o speciálního recidivistu, který v předchozí době opakovaně projevil výrazné sklony k páčání trestné činnosti, a předchozí snahy o výchovné působení nevedly k vyžadovanému účelu. Při úvaze o délce zkušební doby tedy krajský soud nemohl opomenout právě ty okolnosti, na které ve svém rozhodnutí poukázal okresní soud, a které nasvědčují potřebě intenzivnějšího sledování chování odsouzeného. Skutečně nelze odhlédnout od faktu, že odsouzený již dříve selhal ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, poslední trestná činnost odsouzeného, za kterou byly odsouzenému ukládány tresty, které nyní vykonává, na sebe prakticky navazovala, odsouzený nebral na vědomí uložené výchovné a alternativní tresty, ale i nadále se dopouštěl stejné trestné činnosti. Předchozí způsob života odsouzeného přes učiněný závěr, že u odsouzeného mohlo být rozhodnuto o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, tedy stále vyvolává potřebu delšího sledování osoby odsouzeného a zkoumání, zda skutečně projevy nápravy a odsouzeným deklarovaná snaha žít řádně, jsou vážné a došlo k trvalému přehodnocení životních priorit odsouzeného, či zda se jen odsouzený vhodně adaptoval na podmínky vykonávaného trestu. Je tedy vhodné volit důraznější výchovné působení na odsouzeného v podobě delší zkušební doby podmíněného odsouzení a tím intenzivněji výchovně působit na další chování odsouzeného. Na základě tohoto stavu je dle názoru krajského soudu nutná zkušební doba vyměřená při samé horní hranici zákonem stanovené zkušební doby, která v případě přečinů, pro které byl odsouzený potrestán, dosahuje až tří let. Zkušební dobu v trvání tří let krajský soud považuje za nezbytnou a nutnou, odpovídající potřebě prověření toho, zda projevy nápravy odsouzeného jsou skutečně setrvalé, odsouzený zanechal veškerého závadového jednání a zapojil se do řádného a bezúhonného způsobu života, a pokud odsouzený setrvá po celou zkušební dobu ve vedení řádného života, bude posléze možné rozhodnout o osvědčení odsouzeného, v opačném případě vykoná zbytek z uloženého trestu odnětí svobody.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec dne 21.04.2021

Mgr. František Boštík, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraší.